

POVESTEA MEA, POVESTEA TA

Catalina.smereca

(METAMORFOZE)

Cu fiecare clipă care trece
Eu mor puțin câte puțin
Parcă nici timpul nu mă-nveselește
În suflet...e ca în pustiu.

Ești binele și răul necesar
În toată nebunia asta mare
Eu nu mă tem că nu te am bărbat
Te-aș condamna, dar fără rezultat...

Pretenții de-mpăcare nu mai am
Trecut-au vremuri și e cam târziu
Dar episodul ce l-ai creionat
Rămâne pe perete întărit.

Ai desenat cu un carbine aprins
Mă arde și mă doare
Respir doar ca să mai exist
Nimic din jur nu mai are culoare.

Când universul mi te-a luat
Nici marea nu mai este vie
Și pescărușii parcă au plecat
E toamnă...totul e uscat.

Am încercat ca să păstrez tăcerea
Sperând că astfel o să-ți placă ție
Dar tot aștept o veste ca să vie
De la acel suflet ce pe-al meu îl știe.

Copilul tău cu ochii mari
Albaștri, visători și plini de bucurie
Privește marea. Poate te mai văd
Aș aștepta o veșnicie.

Te-asemui unui Eros
Ce chipul și-l ascunde
Eu, Psyche, fără legământ
Dar care tot cutreieră-n văzduh.

Am creionat povestea NOASTRĂ

E scrisă n cartea vieții.
Nu vom afla ce oare ne a legat
Și de ce soarta nu ne a cununat.

De un singur lucru parcă-mi pare rău
Mă tot gândesc și ... parcă nici nu știu
Dacă-am sfârșit la timp povestea
Sau de-am sfârșit-o prea târziu...

CĂTĂLINA SMERECĂ